

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, **dertiende kamer**, recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **29 SEPTEMBER 2008** het hiernavolgende **VONNIS** gewezen:

Notitienummer
DE 66.L3.3560/02/26

griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, bekister, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
2. _____ geboren te _____ op _____ van Nederlandse nationaliteit, wonende te _____

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 maart 2002 tot en met 30 april 2002 (stuk 3)

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

bij inbreuk inbreuk op artikel 99 1-1, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1,1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG-DENDERMONDE

* Hoop beroep door _____ (1° beklagde) en _____ (2° beklagde) tegen alle beschikkingen op 14 oktober 2008 - * Hoop versoep door het openbaar Ministerie tegen _____ (1° beklagde) en _____ (2° beklagde) op 14 oktober 2008 -

ruimtelijke ordening en afvalstoffen respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren.

3.3

De eerste beklaagde is   jaar. Hij heeft een eerder gunstig strafrechtelijk verleden.

De tweede beklaagde is   jaar. Zij werd al eerder veroordeeld wegens stedenbouwkundige inbreuken (vonnis 22 juni 2005 van de correctionele rechtbank te Dendermonde). De rechtbank stelt ambtshalve vast dat er aanleiding is tot de toepassing van artikel 65, tweede lid van het Strafwetboek – de zogenaamde ‘opslorping’ – op grond van dit vonnis. Dit vonnis heeft kracht van gewijsde, zoals blijkt uit het op het afschrift voorziene attest van niet-verhaal.

Volgens vaste cassatierechtspraak beoordeelt de feitenrechter soeverein en in de feiten of verschillende misdrijven – ook als deze voorwerp uitmaken van vroegere veroordelingen – wegens eenheid van opzet één enkel strafbaar feit opleveren.

Er is in concreto aanleiding tot toepassing van artikel 65, tweede lid van het Strafwetboek, gelet op zowel de periode van de feiten als de aard van de misdrijven.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.5

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting voor de eerste beklaagde een geldboete de meest aangewezen straf is.

De verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO zoals voorzien in de aanhangig makende dagvaarding voor de eerste beklaagde is naar het oordeel van de rechtbank niet voorhanden. De beklaagde is weliswaar van beroep bekister, doch uit niets blijkt dat hij deze activiteit uitoefent als zelfstandige. Integendeel blijkt de beklaagde louter in loondienst te werken en kan hij niet als een professioneel in verband met onroerend goed worden aangezien.

Voor de tweede beklagde maakt de rechtbank toepassing van artikel 65, tweede lid van het Strafwetboek en verwijst naar de bestraffing die bij vonnis van 22 juni 2005 werd opgelegd.

3.6

De eerste beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De beklagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

4. Herstelvordering

4.1

Door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Stekene en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid bij brieven van 12 februari en 26 april 2007 (st. 38 t/m 48). Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, wat impliceert het openmaken van de toegebouwde veranda, zodat deze wordt teruggebracht naar de constructie vergund door het college van burgemeester en schepenen in zitting van 11 maart 1986.

Een dwangsom van 125 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Tevens werd de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak gevraagd.

Bij beslissing van 16 april 2007 heeft de Hoge Raad voor het Herstelbeleid een eensluidend advies over de gevorderde herstelmaatregel verleend (st. 47).

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (zie: Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtspraak (o.m. Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie [rolnummer](#) en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald

misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen, wat ook kan afgeleid worden uit de overwegingen van de al vermelde beslissing van 10 februari 2005 van de bestendige deputatie.

4.4

Door het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125 euro dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsom kan vermeden worden.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 65, 66, 100;
 Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 en 14;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK RECHTDOENDE OP TEGENSpraak

VERKLAART elke beklaagde schuldig aan de feiten voorwerp van hiervoor omschreven tenlasteleggingen;
 VEROORDEELT de eerste beklaagde tot een geldboete van 100,00 euro, vermeerderd met 40 deciemmen (x 5) gebracht op 500 euro;

GELAST voor de eerste beklagde voor een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte groot 50 euro, vermeerderd met de deciemmen, van de hiervoor opgelegde geldboete;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel op 15 dagen;

ZEGT dat de eerste beklagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

VERWIJST voor de tweede beklagde bij toepassing van artikel 65, tweede lid van het Strafwetboek naar de bij vonnis van 22 juni 2005 van de correctionele rechtbank te Dendermonde opgelegde bestraffing;

LEGT aan de beklagden elk een vergoeding op van 29,30 euro zoals bedoeld door artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007.

VEROORDEELT de beklagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 197,79 euro.

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van [ ] en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de eerste en de tweede beklagde tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te

[ ] en dit binnen negen maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het openmaken van de toegebouwde veranda, zodat deze wordt teruggebracht naar de constructie vergund door het college van burgemeester en schepenen in zitting van 11 maart 1986.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van [ ] en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden elk een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van:

NEGENENTWINTIG SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN ACHT

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;

substituut-procureur des Konings;

officier;